Velikonoce 2002

Místo děje: Kremnické vrchy

Časové období: 29. 3. 2002 - 2. 4. 2002

Zapsal: Petr Kučera

Osoby a obsazení: Až na množinu míry nula podmnožina členů MFTuristáku. Jmenovitě: Pavel, Luzka, Martin a Katka Pelantovi, Petr (od Katky z práce), Pepa, Gregor, Pavlíček, Ida, Sylva, Martin, Dalibor, Tomáš, David, autor a ve vedlejších rolích Pába a Badál

Úvod

Tradiční turistická velikonoční akce se letos odehrávala v Kremnických vrších. Začali jsme v sobotu ráno ve Zvoleně a došli jsme na severu do Dolního Harmance. Počasí bylo krásné, Slunce pálilo a pod nohama chroupal sníh, co lepšího jsme si mohli přát...

Pátek 29. března

Dnes večer se scházíme kolem deváté hodiny večerní na Hlavním nádraží, kde nastoupíme do rychlíku jménem Laborec a pojedeme s ním až do Vrútek. Včera jsem si koupil mapu. Omylem však jde o měřítko $1 : 25.10^3$. Vstoupil jsem totiž do krámu a viděl mapu s nápisem Kremnické vrchy. Teprve když jsem vyšel ven, zjistil jsem, že je poněkud jiného měřítka než obvykle. Ale myslím, že na škodu to nebude. Taky jsme si v úterý dohodli s Davidem, co budeme s ním a Tomášem vařit a rozepsali si, co kdo vezme s sebou.

Na nádraží jsme se sešli celkem včas, čekáme vlastně jen na Tomáše. Což je špatné, jelikož má část našeho jídla. Mezitím doráží Pába, který jede s Baďálem stejným vlakem tam i zpět. Jedou však telemarkovat do Vysokých Tater na Brnčálku. Říká, že mu právě volal Baďál a chce po něm, aby mu šel naproti k taxíkům s penězi. Nakonec se přesunujeme k vlaku a Tomáš se přece objevuje. Rozdělujeme se do kupé a Pába běží Baďálovi naproti. Přibíhají ještě celé tři minuty před odjezdem, pročež dostane Pába vyčteno, že přece nemuseli tolik spěchat.

Ida se Sylvou mají neuvěřitelně malé batohy, takže se každý diví, kde vlastně mají svoje věci. Ida navíc má jenom alumatku, takže myslím, že na tom sněhu asi zmrzne. K jídlu mají prý každá namazaných asi patnáct housek se sýrem. Dalibor má krásnou dělnickou čepičku. Pavlíček už má letos šálu i rukavice. Navíc výrazně zhubl a přes rok trénoval, takže je v mnohem lepší kondici než vloni.

Po chvíli společenské konverzace a prohlížení pípáku* uléháme ke spánku. Ještě musím Idě ukázat kazety, které jsem jí přinesl k půjčení, protože tomu nechce věřit. Asi se bude muset naučit bukvice, jelikož jinak se nedozví, o jaké písničky vlastně jde.

Na hranicích nechtějí málem Pavlíčka pustit na Slovensko, protože na fotce vypadá trochu jinak než ve skutečnosti. Z vlaku ho ale nakonec nevyhazují.

Sobota 30. března

Brzo ráno necháváme Pábu s Baďálem jejich osudům a přestupujeme ve Vrútkách na osobák do Zvolena. Pavel nám rozděluje sčítací lístky, jde ještě o kartonové výrobky, což už se dneska moc nevidí. V něm si rozbalujeme snídaně. Dalibor rozděluje výborný mazanec, k němuž přidávám marmeládu, s níž je určitě ještě lepší. Pak se mi tradičně daří rozlít čaj, ale kachnička nepřichází†. Dále se věnujeme karetním hrám. Nejprve hrajeme prší asi v osmi lidech a pak v témže počtu Švindl. Nakonec zůstávájí ve hře jen Sylva zastupující Idu a Tomáš s pomocí Dalibora. Valnou většinu karet má Tomáš. Takže mu je musí Dalibor pomáhat držet. Situace vypadá patově, pročež si musejí hráči o vítězství

*To je taková žlutá věcička, kterou si každý skialpinista nebo telemarkista nasadí na krk a v zapnutém stavu neustále pípá. Když spadne lavina a někdo to přežije, přepne si tu věcičku na příjem a hledá své kolegy. Za tím účelem si ovšem musí s sebou nosit každý lopatu, protože lyží trvá vyhrabování desetkrát déle.

†Nápis na plecháčku už stejně naštěstí skoro zmizel.

střihnout a vyhrává Tomáš. Na to, že je účelem zbavit se všech karet a Tomáš má skoro všechny, jde docela o úspěch.

Ve Zvoleně hledáme před nádražím nějaký autobus, který by nás dopravil do Kováčové, odkud vede už červená značka nahoru. Vypadá to, že MHD bus s číslem 11 už odjel před dvaceti minutami a další pojede asi v půl šesté odpoledne. Po rozcvičce, úpravě oděvů a shánění vody se vydáváme do Kováčové pěšky po silnici. Jelikož jsem už tuto cestu absolvoval předloni na konci srpna, když jsme tady byli na Hronu*, tak vím, že je to pěkný opruz a ponechávám si ještě na nohou sandálky. Možná je dobré říct, že Zvolen je v nadmořské výšce asi 3.10^2 metrů, aby si mohl čtenář vytvořit představu o případném převýšení. Cestou vysvětlujeme s Idou Tomášovi, že slečny mají rády na mužích šediny. Ida soudí, že nejvíc sexy je naslouchátko v uších. Člověka potěší, že jsou před ním vlastně jenom zářné perspektivy.

V Kováčové si dáváme pauzičku na zmrzlinu. Během ní vidíme kolem našeho místa projet autobus s číslem 11, což nás trochu mate. Po chvíli Pavel zavelí a vydáváme se k začátku červené značky. Na mojí mapu ovšem vejdeme až asi za dvě hodiny.

Na konci vesnice ochutnáváme místní minerálny prameň a pak už se vydáváme mimo civilizaci. Po chvíli procházíme kolem jakési obory. U ní visí cedule s nápisem: „Pozor, medvede, nebezpečie stretnutia.“ Těžko ovšem říci, jestli jde o varování vztahující se k oboře nebo okolnímu terénu. Ať tak, či onak, určitě zase budu mít smůlu a žádného nepotkáme.

Cesta vede dost dlouho po silnici, takže už si začínám myslet, že jsem měl nechat pohorky doma. Po hodině nebo dvou však přece jenom přichází cesta lesní, na jejímž začátku konečně považuji za vhodné se přezout. Cesta pak vede chvíli bukojedlovým háječkem. Opravdu myslím, že jedlí je tady snad víc než buků. Je to sice les poměrně mladý, ale stejně mne zaráží, že nevidím žádné pruhy nebo cedule označující štátnu prírodnú rezerváciu†. Už tak je mi divné, že tak pěkné kopečky si slováci nechrání alespoň jako CHKO‡. Nato procházíme kolem Danielovy chaty, kde už konečně vcházíme i na mou pětadvacítku.

Kousek pod Veľkým Sonem (852m) nacházíme pramínek, u nějž si chvilku vydechujeme a doplňujeme tekutiny do žaludku i plastu. Vrcholek Veľkého Sonu obcházíme a dostáváme se na rozcestí se zelenou na hranici rezervace Mláčik. Les v ní má pěkný pralesoidní charakter. Kvalit Stužice sice nedosahuje, ale přesto je to radost vidět alespoň zbytky původního lesa s buky, jedlemi a přimíseným javorem a dubem. Na rozcestí se rozhodujeme, že oběd vykonáme až v sedle Brestové. Tomáš přesto začne vybalovat jídlo a vypadá, že bez občerstvení neudělá ani krok. Nakonec se nám daří ho přesvědčit, aby ještě chvilku vydržel a najedl se s ostatními. Procházíme sedlem pod Mláčokem (961,2m) a scházíme do sedla Brestové. Sestupujeme dolů po sjezdovkách, na nichž zbyla ještě trocha sněhu a tráva okolo klouže, takže cesta vyžaduje jistou opatrnost.

U přístřešku se rozkládáme na trávě vyhřáté Sluncem a dáváme si oběd.

*Tehdy jsme se šli vykoupat do Kováčové do termálneho kúpaliska. Vodu tam ale měli poměrně studenou.

†Každopádně myslím, že pan inženýr by tady skákal nadšením.

‡I když podle zpráv na mapě se k tomu chystají

Nahoru stoupá nějaký zoufalec (jak se nám zdá) s běžkami v rukou. Jelikož kolem sebe téměř žádný sníh nevidíme, myslíme si, že se asi docela projde. Sylva vyndává ze svého malého batohu velkou krabici s vlastnoručně vyrobenými perníčky a krabičku s vajíčky. Nechápu, jak se jí tam mohou takové věci vejít.

Po hodince vyhlašuje Pavel okamžitý odchod a vydáváme se zase na cestu. Cesta vede do kopce do sedla Laurín (těsně pod 10^3m). Pomalu, ale jistě přibývá sněhu. Už je jasné, že běžkař věděl, kam jde. Vypadá to, že od sněhu si zase odpočineme až v pondělí odpoledne. David snímá z batohu trekové hůlky. Prý, když už si je vzal sebou. Pak následuje konečně trochu kopeček na Rudnou poľanu (asi 1120m). Podcházíme vrchol Troch Krížov (1223,7m) do sedla Tri Kríže (1182m), kde se opět schází celá výprava. Pavlíček nabízí v plen slovenské noviny, v nichž se píše o tom, že Češi (nebo Česi?) pobírají za stejnou práci měsíčně odměnu o 15.10^3 korun více. Mají tady v sedle lavičku, pod níž je velice hluboká louže, takže musí člověk při sezení dávat pozor, aby do ní nešlápl. Dalibor ovšem pozor dávat nemusí, poněvadž (ještěže) má vodotěsné boty.

V sedle se rozdělujeme. Část, pokud si vzpomínám tak Pepa, Hanka (Gregor), David, Martin (P.), Katka a Petr jdou po modré k chatě jménem Hospoda, kde je kreslený pramen, pro vodu. Nahoru na Velestúr (1254,4m) pak jdou po žluté značce. Zbytek, to jest Pavel, Zuzka, Ida, Sylva, Dalibor, Martin (Dienstbier), Tomáš, Pavlíček a já jdeme na Velestúr přímo po červené a nahoře se sejdeme. Na vrcholu je skalka s tyčí štátnej triangulácie, jejíž poškodenie sa trestá (nepochybně podľa zákona). Skalku samozřejmě všichni dobudeme. Chvilku čekáme na zbytek výpravy, ale rychle nás to přestává bavit, takže Pavel s Pavlíčkem vyrývají Pavlíčkovými trekovými hůlkami do sněhu velikou šipku a nápisy „MFF“, „10min“ a „jděte tam“. Které je mají přesvědčit k tomu, aby nás následovali na Zlatou studňu (1265,4m), kde se hodláme utábořit.

Na vrcholu Zlaté studne je přístřešek, takže se rozhoduji, že si na noc nebudu stavět stan a vystačím si s tímto přístřeškem. Přesto pomáhám stavět Tomášovi velký stan, o němž mu jeho táta říkal, že je pro čtyři. Opravdu, alespoň pro tři určitě rozměry má. Nakonec v něm bude ovšem spát jenom David, poněvadž Tomáš se rozhodl spát pod širákem. Zanedlouho doráží i zbytek výpravy.

Když jsou stany postavené a my převléknutí, začínáme sbírat dřevo na oheň. Při zhruba šedesáticentimetrové vrstvě sněhu je to trochu problém, ale nakonec se nám to podaří. Dalibor vylézá otrhávat větve na zcela holý strom asi do výšky tří metrů. Je to opravdu zajímavý pohled. Nejprve si pod sebou otrhá všechny větve, po nichž by mohl hypoteticky slézt dolů a potom se nějak splazí a seskočí. Podobný akrobatický výkon se málokdy vidí.

Pod ohniště dáme tlustší ztrouchnivělé větve, což chytře napadlo myslím Idu s Daliborem. Oheň se pak rodí z kůže březové, jak zpívá klasik. Na můj popud ji nalezl David. Na ohni si s Davidem a Tomášem vaříme večeři a Ida se Sylvou si zkouší sušit úplně promočené boty a ponožky. Myslím, že výsledek jejich počínání byl poněkud nejasný. Večer nám Pepa ukazuje za pomoci dalekohledu kometu i s ocasem. To je pro mne zcela nový pohled. Pak se ještě bavíme u ohně, zejména o tom, že bychom mohli vyvolávat duchy. Nemůžeme se ale shodnout, koho bychom mohli vyvolávat. Rozpočítáváme se tedy a na Dalibora padne, aby určil vhodného ducha. Pak na něj taky padne, aby byl médium, což odmítá a

považuje výsledek za nepravděpodobný. Za médium nakonec určujeme Tomáše, jediným výsledkem ale je, že spadne dvakrát na zem. Takže jdeme nakonec spát.

Neděle 31. března

Ráno se probouzíme do letního času. Přesto kolem nás sníh neroztál. Jinak je ovšem krásně jasno. David vytahuje na vaření zcela nový benzinový vařič, jejž chodí pak všichni obdivovat. Hoří opravdu krásně. Ida nám prozměnu sděluje, že jí v noci byla pěkná zima. Alumatka vskutku není vhodná podložka pro spaní na sněhu. Pro příště jí tedy radíme, aby si jeden ze svetrů dala místo na sebe pod sebe. Jak se balíme, obdivujeme taky hloubku díry, kterou jsme večer vytvořili ohněm. Tomáš se ne a ne vzbudit. Čeká totiž stále, že mu někdo připraví snídani, což se ovšem plete. Když ho ovšem popotáhneme i s Daliborem kousek z kopce (Dalibor táhne velice silně a utrhává mu kousek karimatky) a věnuji mu zbytek mazance s marmeládou, přece jenom vylézá ze spacáku. Pepa odbíhá se spoustou lahví dolů pro vodu, a když se vrátí a zbalí, můžeme vyrazit.

Cesta vede přes Lopúchový vrch (1195,7m) po cestě s krásnými vyhlídkami na zasněženou Veľkou Fatru a Nízke Tatry. Na Lopúchový vrch vede kousek prudce do kopce. Jak vystupujeme nahoru, vidíme, že na nás kouká nějaký běžkař. Tak si říkáme, že to bude sranda, až posviští dolů, ale zklame nás, protože když vylezeme nahoru, zjišťujeme, že stopa ten krpálek obchází. Nahoře se chvilku zarážíme a mládež se věnuje koulování. Pak procházíme Králickým sedlem (1185,2m) na Mýtny vrch (1221,4m) a Bystrickým sedlem (1190m) na Skalku (1231m), jejíž 312 metrů vysoký stožár vysílače jsme mohli obdivovat už včerejšího večera pěkně rozsvícený a dnes jsme se podle něj mohli krásně orientovat. Jak se blížíme k vyhlášenému lyžařskému středisku u Skalky, hustota běžkařů houstne. Na Skalce má být podle mapy kruhový výhled, ale kde nic, tu nic. Tak si alespoň u výhledu na severovýchod dáváme čokoládu a Sylviny perníčky. V následujícím sedle mezi Skalkou a Kremnickou skalou (1212m) je v mapě nakreslená jeskyně Suchá diera. Nachází se zcela na vrcholu takové skalky a jde opravdu o díru do země, podle toho kolik je v ní sněhu ale nevím, proč jí nazývají suchou.

Slézání se skalky s jeskyní je velmi náročné, dokonce je jištěné řetězy. Těch jsem ovšem využil jenom já (jak ti lidé mohou jít kolem řetězů a nepoužít jich?) Pod nimi Daliborovi uklouzne noha a skončí na zadku. Pochopitelně ho neopomenu upozornit, že měl sestupovat za pomoci řetězu a nic by se určitě nestalo. O minutu později sedím těsně za ním na tomtéž místě. Nechápu, čemu se všichni smějí. Při výstupu na Kremnickou skalu zahlédám ještě pokračování jeskyně v podobě díry a jednoho závrtu.

Za Kremnickou skalou slézáme k tunelu (sedlo Tunel 1150m), který je vytesán zkrz hřeben ve výšce 1143 metrů nad mořem. Jde o hornický tunel, vytesaný už někdy ve 14. století za účelem přepravy stříbra a mědi z hutí v Banské Bystrici do Kremnické mincovny. Zastavujeme se jen na chvilku na focení a něco sladkého. Pak se vydáváme nahoru na Vyhnatovou (1282,6m), kde se možná zastavíme na oběd. Je tam ale moc sněhu, tak si říkáme, že sejdeme do sedla, kde snad bude na oběd lepší terén. Cesta vede po hřebínku přes Kamennou

(1281,3m) a Plešinu (1205m) do Kordíckeho sedla (1117,1m).

Při sestupu s Plešiny se náhle Ida zastaví a pravíc, že je to tady ideální místo na saltopády*, jme se sundávat batoh. Ještě ji chvilku zdržím, abych si mohl vyndat foťák, tuše něco zajímavého. Vskutku, Ida začíná provádět ukázkové saltopády. Jeden si taky zkusím a zeptám se, jestli si myslí, že to bude provádět ještě někdo jiný. Naznačí, že Sylva, ale nakonec se nám nechce čekat, protože za námi není nikdo v dohledu, a raději se dáváme opět z kopce. Téměř v sedle zahybáme na lyžařskou stopu a zacházíme asi 2.10^2 metrů k chatě, u níž teče čůrkem z roury voda. Krom toho je tam přístřešek a krásně tam svítí Sluníčko, takže se tady rozhodujeme poobvědvat a nabrat vodu. Nějací lyžaři nám potom radí, že o kus dál je potůček.

Za chvíli doráží i zbytek výpravy. Sylva se na nás chvilku kouká a pak se otáže, jak to, že jsme tady, když jsme byli celou dobu za ní. Na to je ovšem velmi těžko odpovědět. Davidovi leze po bundě ještěrka (že se jí chce v tom sněhu být vzhůru), ale musím ho přesvědčit, aby ji hned nestřepával a abych si ji mohl vyfotit. Pak přesvědčujeme s Idou Davida, Dalibora, Tomáše, Sylvu a Martina (D.), že by bylo výborné, kdyby udělali s Idou nějaký hromadný saltopád a já bych je při tom vyfotil. Po krátkém obědě se jdeme k potoku pro vodu nechtějíce čekat u čůrku, než se natočí všechny naše lahve a vydáváme se opět na cestu.

Procházíme Kordícke sedlo a vycházíme na Tablu (1178m). Stále se nám nedaří najít vhodný terén pro saltopády. Buď je kolem nás rovina, nebo je příliš tma na focení, anebo jde naopak příliš prudký sešup po straně dolů. Kousek před rozcestím Pod Tablou (se žlutou, 1152,1m) konečně nacházíme u připojující se cesty vhodné místo. A skutečně se výše uvedení turisté dají do díla. Sejmou si batohy, počkají až se připravím k focení a vyřešivše drobné organizační záležitosti jako, kdy se dají do skoku, jak vlastně budou skákat a jestli si Ida nechá svetr, se vrhnou hromadně dolů. Skoků provedou několik. Největší talent projevuje Tomáš, který se pořádně rozbíhá a skáče už skoro salta, což pochopitelně všichni obdivujeme. Dalibor prozměnu zkouší ve sněhu hvězdy a přemety. Taky pěkné.

Po chvíli nás docházejí Pepa s Hankou, kteří se drží povětšinou vzadu. Zaujati skoky, rádi by ještě něco viděli. Přemluvíme tedy Tomáše, aby si hodil ještě jedno salto a Dalibor k němu přidá tři hvězdy. Pepa zase ukáže na oplátku holubičku s batohem.

Po těchto prostocvicích se vydáváme opět na cestu. Sledujeme stopy kolegů, kteří jsou daleko před námi. Jde ovšem o velmi krátké kroky, takže se v nich nejde moc dobře†. Kousek za rozcestím se náhle dává Pepa do běhu a mizí v dáli. Za chvíli potkáváme naši výpravu, jak se vyhřívá na Sluníčku na trávě u lesa. Na chvilku si sedáme a Sylva se nám svěřuje, že podle nějakého dotazníku na téma výběru povolání by měla být hrobníkem (ráda by totiž pracovala venku s lidmi).

*Saltopád ja tělocvičný úkon, při němž se cvičenec odrazí nejlépe ve směru z kopce otočí se ve vzduchu a dopadne ideálně na zadek (nohy jsou poněkud nedostižný ideál), méně ideálně na záda.

†Jde o Katčiny kroky. Katka později vysvětlí, že proto raději chodí jako první. Protože kroky ostatních jsou na ní moc dlouhé.

Cesta vede po vrstevnici až k rozcestí s modrou, odkud pak stoupá do sedla mezi Svrčinníkem (1312,8m) a Flochovou (1316,9m), nejvyšší horou Kremnických vrchů. V sedle se pro chvíli odpojujeme z červené značky a místo na Svrčinník stoupáme na Flochovou, na jejímž vrcholu se chceme utábořit. Cestou nahoru zpíváme rozličné písně, zejména Ej, Macejko, Macejko. Na vrcholu potkáváme medvědí stopy (já se o nich sice doslechnu až zítra, ale logicky to patří sem) krásně vytlačené do sněhu.

Vrchol je velmi plochý, Pavlíček později vznese hypotézu, že Flach je v němčině plochý a že možná odtud pochází jméno tohoto kopce. Ať tak, či onak, je zde dost místa pro tábor. Zpívajíce různé čardáše, vyšlapáváme do rytmu místa pro stany. Já si pak vyšlapávám ještě místo pro spaní, jelikož chci spát pod širákem, k čemuž se rozhoduje i Tomáš. Místa si navíc vybíráme na straně bližší k medvědím stopám, takže se vlastně obětujeme pro kolektiv jako živé návnady. Rozbivše tábor, vydáváme se hledat dřevo na oheň. Vrchol je zalesněný horskou smrčinou*, takže sem tam nějaká souška se tu najde. Dalibor s Tomášem si vyhlédnou jednu velmi nepoddajnou na dohled od tábora a jmou se ji lámat. Využívají k tomu vší své obratnosti a síly. Je nám opět dopřáno vidět vynikající artistické a akrobatické výkony, ale souška se nevzdává a nakonec zůstává nepokořena.

Celkem rychle se nám podaří nasbírat slušnou hromádku a na jednu sirku se mi daří zapálit větvičky a od nich ostatní dřevo (takže dneska to nebylo z kůže břízy, jak by pravil klasik). Ale dřevo je tak suché, že by možná stačilo vrhnout trochu plamennější pohled. Za chvíli se nás tedy většina schází u ohně, čímž tento plní svou odvěkou sociální úlohu. Večer si zpíváme různé písně, takže myslím, že všechna divá i nedivá zvěř se uchyluje raději do jiných hor. Krom toho si Ida se Sylvou suší boty a ponožky. S ponožkami se k nim tentokrát přidává více členů výpravy. Mě se například podaří ty svoje kapku připálit, takže je možno říci, že naše počínání mělo pochybný výsledek. Oheň tu zase během večera vytvořil pěkný kráter. Když spálíme všechno dřevo, které jsme nasbírali, jdeme spát. Někteří jedinci si ještě na dobrou noc zavyjí na Měsíc a většina z nás si vyčistí zuby. Zuby si ovšem nečistí Tomáš, který později prohlásí, že když si jednou někam vzal kartáček a pastu, tak se mu všichni smáli. David zase prohlašuje, že ty potvůrky, které vytvářejí zubní kaz, spí zimním spánkem, takže není potřeba nějakou zubní hygienu provádět. (Krom toho si ovšem zapomněl kartáček i pastu, nebo si je nebral schválně, protože si myslel, že by si musel vyplachovat ústa sněhem, teď už si přesně nevzpomínám.)

Nakonec přece jen uléhám ke své první noci pod širákem na sněhu a navíc ještě v takové výšce. (V konjunkci, v disjunkci by asi nešlo o první noc.) Pravdou ovšem je, že od včerejška trochu přituhlo, takže si během noci musím přiobléknout svetr. Poněvadž jdeme spát až po půlnoci, tak je to vlastně už zítra...

*Radim by koukal... Vůbec myslím, že by se mu místní lesy velice líbily.

Pondělí 1. dubna

Ráno je trochu zamlženější než obvykle a kolem slunce se tvoří duhové kolo, jež znalci nějak nazývají, ale nepamatuji si jak. Ida si dala na noc pod sebe svetr, takže jí prý bylo tepleji. Během balení si jdeme vyfotit medvědí stopy. Necháváme k nim Idu položit dlaň pro srovnání velikosti. Jednotlivá stopa je asi 1,523246 krát větší. Dobalivše, jdeme hledat vrchol. První vychází Pavel s větší skupinkou. My je pak s menší skupinkou následujeme a snažíme se hledat jejich stopy. Za chvíli mi připadá, že se ta cesta nějak divně točí, až nakonec vyjdeme zase u svých batohů, takže vlastně nevíme, jestli jsme byli, nebo nebyli na vrcholu Flochové[†]. Cestu jsem zkusil absolvovat naboso v sandálkách, protože sníh byl ještě namrzlý. Nebylo to však nic moc, takže nedoporučuji.

Před samotným odchodem nám ještě Dalibor dělá hromadné vrcholové foto. Pak už míříme zpátky dolů do sedla pod Svrčinníkem. Tam potkáváme nějaké běžkaře, kteří Pepovi radí, kudy se máme vydat. Zejména vyjadřují pochyby, jestli najdeme zkratku z Malého Šturce do Horného Harmance, jelikož cesta tam není značená. Bez ohledu na jejich rady se vydáváme opět po červené na Svrčinník. Z vrcholu je krásný výhled na Veľkou Fatru. Vpravo (na východ) od ní je vidět kousek Nízkých Tater a na druhé straně kus Malé Fatry. Pepovým dalekohledem vidíme na Veľké Fatře i hotel pod Kráľovou studňou, u nějž (a někteří v němž) jsme vloni o velikonocích nocovali. Krom Kráľovej studne (1384m) je vidět Krížna (1574m). Pokochavše se výhledem, jmou se Dalibor, Tomáš a Martin (D.) skákat ze srázu saltopády. Já si prozměnu nahoře stavím prvního jarního sněhuláka.

Vyřádivše, pokochavše a oddechnuvše si, dáváme se opět na cestu. Se Svrčinníku padá cesta prudce dolů. Těsně pod vrcholem se někteří dávají opět do saltopádů. Sylva ovšem nikoli, jelikož se o sebe dnes bojí. Po chvíli opouštíme opět mou mapu, takže se už orientuji jen podle značek. Scházíme dolů s prudkého srázu a pak jdeme chvíli po rovině. Hledě na stromy kolem sebe, dohaduji se, jestli ten s hrubou tmavou kůrou nemůže být habr. Když se zeptám Idy a Sylvy, tak mi odvětí, že neví a nakonec se shodnou, že půjde nejspíš o smetánku lékařskou, protože se podobá podbělu. Pak klesáme s ještě prudšího kopce. Nedá se přímo říci, že scházíme, neboť se povětšinou jedná spíše o klouzání. Procházíme sedlem Turecká cesta (pokud mne paměť neklame) a vylézáme na prudký sráz Priečneho vrchu (1047m), kde zastavujeme na oběd. Vody se ovšem nedostává, neboť jsme ji neměli kde dnes nabrat. Jde proto z větší části o konverzační zastávku. Dalibor vyměňuje s Martinem (P.) a Katkou čtvrt litru vody za dvě tyčinky a tatranku. (Dalibor platí těmi tyčinkami, aby bylo jasno.)

Pak vede cesta v podstatě už jen dolů z kopce až k silnici z Turčianských Teplic do Banské Bystrice, která tady překonává sedlo Malý Šturec. Odpojujeme se od červené značky a jdeme do údolí potoka po polní neznačené cestě. U potoka se mohu konečně napít a dobrat tekutiny do plastu. Zanedlouho procházíme kolem portálu nejdelšího (česko)slovenského tunelu (přes 4 kilometry), ze kterého táhne pěkná zima. O kus dál docházím Dalibora, který právě dokončil koupání v potoce. V tom ho neváhám následovat. Koupám se samozřejmě nahý

[†]Což je ovšem špatné, protože ani nevím, jestli jsem byl, nebo nebyl v Kremnických vrších.

a když nás dochází Pavel, zdrživší se focením portálu tunelu, fotí i mě, čemuž bohužel nemohu zabránit. Oblékám se právě včas, abych se vyhnul mezinárodní ostudě – právě přicházejí nějací turisté.

Docházíme do Horného Harmance, kde leží na zemi vyvrácený kříž s Jéžišem. Bohužel se nám ho nedaří postavit, tak ho alespoň opíráme tak, aby byl vidět ze silnice. Míříme dál do Dolního Harmance, kde prý má být nějaká hospoda. Krom toho tam sídlí Vojenský kartografický ústav, z nějž pocházejí všechny naše mapy a Harmanecké papierne, z nichž pochází toaletní papír Harmasan. Hospoda je ovšem zavřená a VKÚ ani Harmanecké papierne nevidíme. Jdeme proto čekat na nádraží na vlak. Cesta k němu vede asi sedmdesát výškových metrů do prudkého kopce.

Nádraží je ověnčené z obou stran tunely. Po krátké svačině hrajeme hru jménem Lagora. Na plošinu se postaví konstrukce z větví. Hráči se postaví do kruhu a chytnou za ruce. Pak zmateně běhají okolo větví a ten, kdo je shodí na zem, vypadává. Ve druhém kole zůstávají nakonec ve hře jen Dalibor s Martinem (D.). Šlo o velice vyrovnaný, napínavý a docela dlouhý souboj. Chlapci ukazují neuvěřitelné, až nadlidské výkony co do obratnosti i síly. Vsázím dvacet korun na Dalibora proti Sylvě, která vsází na Martina. Po vyčerpávajícím zápase přece jen padají větve k zemi. Na první pohled to vypadá, že je shodil Dalibor, ale ukazuje se, že Martinova ruka šla chvilku před ním držíc Dalibora pod krkem. Takže to nakonec dobře dopadlo a vyhrál jsem dvacku.

V následující zastávce přistupují Pepa s Gregorem, zdrživší vzadu. Cestou do Vrútek hrajeme ve vlaku různé hry. Nejprve si předáváme desetník a padesátník s rekurzivním dialogem, „Na“, „co?“, „desetník“, „desetník?“, „desetník“. Kupodivu obě mince už asi na třetí pokus oběhnou celé kolo. Pak na sebe děláme „hu“. A nakonec se plácáme do stehen, máváme rukama a voláme na sebe „Marta, Marta, ušní, ušní“ apod. Prostě obvyklá intelektuální zábava vysokoškoláků...

Ve Vrútkách se dáváme z vlaku do dlouho vyhlédnuté pizzerie. U stolu sedíme s Daliborem, Tomášem, Davidem, Idou, Sylvou a Martinem (D.). Pavel nám oznamuje, že jelikož je nás sedm, bude muset jeden z nás jít spát do vedlejšího vagonu do kupé s Pábou a Baďálem. Nejprve chceme stříhat. Za tím účelem naučíme nováčky techniku hromadného stříhání. Tréningově stříháme o to, kdo rozkrájí první pizzu. Pak si říkáme, že by bylo možná lepší losovat. Než k něčemu takovému dojde, vrátí se Martin (D.) ze záchoda a prohlásí, že by stejně rád v noci spal, takže se klidně obětuje pro kolektiv. Pak se debata stáčí na to, že je to v Praze hrozné s auty a že by se s tím mělo něco dělat. Pročež se rozhodujeme demonstrovat za to, aby byla v Praze zrušena auta. Ve čtvrt na deset už nastupujeme do vlaku. Chvíli musíme řešit problémy s lístky. V Harmanci nám Pavel rozdal sčítací lístky pro cestu domů. Tomáš ten svůj někam zašantročil a dal místo něj ten na cestu do Zvolena. Nakonec naštěstí lístek našel. Pak Pavlovi ještě chvíli trvá, než přesvědčí průvodčí, že jedna a jedna jsou dvě a že sčítacích lístků je správný počet a ten, který chybí chybí i s člověkem. O chvíli později nás navštěvuje v kupé Hanka a říká Tomášovi, že s těmi lístky jsou přece ještě nějaké potíže a že má navštívit průvodčího. Jde samozřejmě o aprílový žertík, ale Tomáš se nechává nachytat a naivně se vrhá

vedle k Pavlovi, aby to vyřešil.

Ve vlaku pak pokračuje do jedné hodiny ranní debata o plánování demonstrací. Seznam toho, zač bychom měli demonstrovat se nám pěkně rozhojnil*:

1. *SV*† *Šodo.*
2. *Aby byla svobodná vůle silnější.*
3. *Aby byly časy lehčí.*
4. *Abychom stvořili stolik dřív větších, než auta, abychom mohli nechat zmizet všechna auta.*
5. *Aby všechny částice (i ty v Anglii) byly normální.*
6. <škrtnuto>
7. *Aby se víc používaly přechodníky v češtině.*
8. *Aby se dalo psát ve vlaku.*
9. *Všichni budou dávat přízvuk na předposlední slabiku. Začněme u sebe!!!*
10. *Se vším výše uvedeným začněme nejdříve u sebe.*
11. *Aby všechny přednášky začínaly vždy, když všechny relevantní osoby sú přítomní.*
12. *Ať všechny vlaky staví v Dolní Lutyni.*
13. *Aby všechny autobusy jezdily ke mně domů.*
14. *Aby všetka čísla bola prirodzená.*
15. *Abychom už konečně šli spát a přestali demonstrovat.*
16. *Aby byl zřízen ring, kde by se lidi hádali.*
17. *Aby se lidi nehádali.*

Taky jsme se věnovali poezii:

My sme stáří turisti,
Taky pěkný nudisti.

Na srázech je náledí,
medvědi se najedí.

Tenhle malý blbníček se nezdá –
– ve skutečnosti je to jasná hvězda.

Asi v jednu ráno jsme přece jen šli spát.

*poslední dvě položky jsme přidali až večer v hospodě
†severomoravské

Úterý 2. dubna

Asi v půl šesté jsme byli v Praze. Večer jsme se ještě sešli na schůzce, po níž jsme šli do hospody zhodnotit akci a doplnili jsme ještě dva poslední demonstrační body. A taky nějakou poezii, která hovoří za vše:

Tomášovi bude ráno špatně,
na servítku vzpomene si jenom matně.
V žaludku to víno víří,
Tomáš zatím jenom kýří.
Sylva nám lady všem lyká,
špatnou pověsti pak za to pyká.

Tak zase za rok na velikonocích...

Petr Kučera